பண்டைத் தமிழரும் வாணிகமும்

இரா.கிருஷ்ணன்
மொழி-மொழியியல் துறை, மலாயாப் பல்கலைக்கழகம்
krishnan@um.edu.my

ஆய்வுச்சுருக்கம்

மக்கள் வாழ்க்கைக்கு உணவு, உடை போன்றே பொன், வெள்ளி முதலிய செல்வமும் இன்றியமையாதவையாகும். ஒரு நாட்டின் நல்வாழ்விற்கு, பொருள் வளர்ச்சிக்கு அடிப்படையாக விளங்குவன உழவுத்தொழில், கைத்தொழில்கள், நில வழியும் நீர் வழியும் நடத்தப்பெறும் வணிகம் ஆகியன என்று பண்டைத் தமிழர்கள் நன்கு அறிந்து வைத்திருந்தனர்; ஆகையால்தான், நம் முன்னோர் தம் மக்களைத் திரை கடல் ஓடியும் திரவியம் தேடு என்றனர் போலும் எனும் அடிப்படையில், இந்தக் கட்டுரை பண்டைய தமிழ் மக்களின் வணிகம், அவர்கள் பிற நாடுகளுடன் மேற்கொண்ட வாணிகம் முதலியவற்றைப் பற்றி ஆராய்கிறது என விளக்கியுள்ளார். பண்டைத் தமிழர் சமுதாயத்தில் வணிகர் உயர்ந்த இடத்தைப் பெற்றிருந்தது எனவும் சங்ககால வாணிகம் தமிழர்களின் வாழ்க்கையோடு பின்னிப்பிணைந்தது எனவும், வணிகம் ஐவகை நிலங்களில் வெவ்வேறு தொழில்கள் நடைபெற்றதால் வாணிகமும் வேறுபட்டு இருப்பதைக் காண முடிகிறது எனக் கூறியுள்ளார். வணிகர்களால் தமிழகம் செல்வச் செழிப்புற்று விளங்கியது எனவும், இவர்கள் சான்றோர்கள் கூறியுள்ள அறநெறிகளிலிருந்து தவறாது, இல்லற நெறியிலும் பிறழாது வாழ்ந்தனர். வெளிநாட்டினரோடு சிறப்பாக வாணிகம் செய்தனர் என விளக்கியுள்ளார்.

கருச்சொற்கள்: பண்டைத் தமிழர், பண்டைத் தமிழர் வணிகம், வணிக நாகரிகம், தமிழர் வாழ்வியல்

Abstract

Just like the food and other props, having and saving gold, silver and other forms of ornaments became important practices for many people. The same is true for the people of ancient Tamilnadu, who believed that agriculture, manufacturing, land and water-based trading were equally important, along the mentioned practices. For the very reason, the author claimed that our forefathers were looking for fortune even by travelling far from their homeland. In this line, the article is aimed at studying the importance of trading in the life of the ancient Tamils. The article explores the business tradition and the nature of the ancient Tamil people and their dealings with foreign nations in particular. As such, it is aimed at tracing the origin and links in the trading ties that have been established with distance nations. The article has concluded that business has occupied important proposition of their life-style and it is intertwined with the life of many Tamils who were divided along the different *tinai* localities. The author also argued that the Tamils were prosperous businessmen, who did not deviate from the morality of the business culture. The same has been practiced among the local traders and foreigners, which placed the Tamils as one of the respected trading community, argued the paper.

Keywords: Ancient Tamils, Ancient Tamil Trading, Tamil Civilization, Tamil Livelihood

முன்னுரை

மக்கள் வாழ்க்கைக்கு உணவு, உடை போன்றே பொன், வெள்ளி முதலிய செல்வமும் இன்றியமையாதவையாகும். ஒரு நாட்டின் நல்வாழ்விற்கு, பொருள் வளர்ச்சிக்கு அடிப்படையாக விளங்குவன உழவுத்தொழில், கைத்தொழில்கள், நில வழியும் நீர் வழியும் நடத்தப்பெறும் வணிகம் ஆகியன என்று பண்டைத் தமிழர்கள் நன்கு அறிந்து வைத்திருந்தனர். ஆகையால்தான், நம் முன்னோர் தம் மக்களைத் திரை கடல் ஓடியும் திரவியம் தேடு என்றனர் போலும். இந்தக் கட்டுரை பண்டைய தமிழ் மக்களின் வணிகம், அவர்கள் பிறநாடுகளுடன் மேற்கொண்ட வாணிகம் முதலியவற்றைப் பற்றி ஆராய்கிறது.

சங்க காலத்தில் வாணிகம்

ஒரு நாட்டில் நடைபெறும் தொழில்களிலே உழவும் வணிகமுமே தலை சிறந்தன என்பது அறிஞர் கொள்கை. ஒரு நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் மேம்பாட்டிற்கும் இவ்விரு தொழில்களும் ஒருங்கு செழித்திருத்தல் வேண்டும் என்பர். தமிழகமும் சங்க காலத்தில் இவ்விரு தொழிலையும் குறைவறப் பெற்றிருந்தது எனலாம். எடுத்துக்காட்டிற்கு மதுரைக்காஞ்சியில் இடம்பெற்றுள்ள பின்வரும் அடிகளாலும்,

"வியன்மேவன் விழுச்செல்வத்து
இருவகையா னிசைசான்ற
சிறுகுடிப் பெருந்தொழுவர்
குடிகெழீஇய நானிலவரோடு" (மதுரைக்காஞ்சி, 120-123)

அப்பகுதிக்கு ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியார், "உலகத்துத் தொழில்களில் மேலாகச் சொல்லும் உழவு, வாணிகம் என்கின்ற இரண்டு கூற்றாலே அகலம் பொருந்துதலையுடைய சீரிய செல்வத்தாலே புகழ் நிறைந்த குடிமக்கள் பொருந்தின நான்கு நிலத்து வாழ்வோருடனே" எனக் கூறும் உரையாலும் தமிழ்நாட்டில் இவ்விரு தொழில்களும் பெற்றிருந்த செல்வாக்கினை உணரமுடிகிறது.

பண்டைத் தமிழகத்திலே வணிகத்தின் பெருமையை நன்கு உணர்ந்த புலவர்கள் பலர் வணிகத்தைத் தம் தொழிலாகக் கொண்டு வாழ்ந்தனர். கூல வணிகன் (தானிய வணிகன்) சீத்தலைச் சாத்தனார் நெல், புல், வரகு முதலிய தானியங்களை விற்றனர். இளவேட்டனார் என்ற புலவர் ஆடை வியாபாரி. இளநத்தனார் பலசரக்கு வியாபாரம் செய்தவர். (வித்தியானந்தன், 1971:232). இவ்விருவகை வணிகத்தையும் ஊக்குவிப்பதற்காகத் தமிழகத்தை ஆண்ட மூவேந்தர்களும் நல்ல சாலைகளையும் துறைமுகங்களையும் அமைத்துப் பாதுகாத்தனர் என்பதற்குப் பல சங்க பாடல்கள் சான்றுகளாக விளங்குகின்றன.

நிலவணிகர் வணிகப் பொருள்களைக் குதிரைகள் மேலும் கோவேறு கழுதைகள் மேலும் ஏற்றிக்கொண்டு கூட்டங்கூட்டமாகக் காட்டு வழியே தமிழகத்தை அடுத்த வடுகநாட்டிற்கும் நெடுந்தொலைவில் இருந்த வடநாட்டிற்கும் காவற்படையுடன் சென்று ஏராளமாய்ப் பொருள் ஈட்டி வந்தனர். அந்த வணிகக் கூட்டங்களுக்குச் சாத்து என்று பெயர். எடுத்துக்காட்டிற்குச் சிலப்பதிகாரத்தில் பின்வரும் அடி கோவலன் வணிகக் கூட்டத்திலிருந்து பிரிந்து தனியாகத் துன்புற்றதைச் சுட்டுகின்றது.

"சாத்தோடு போந்து தனித்துய ருழந்தேன்" (சிலப். 11:190)

ஐயனார் வணிகச் சாத்துகளின் காவல் தெய்வமாகும். இவரைச் சாத்தன் என்றும் அழைப்பர். அதனால், வணிகர்க்குச் சாத்தன், சாத்துவன் என்னும் பெயர்கள் இயற்பெயராய் வழங்கின. ஐயனார் கோவில்களில், வணிகச் சாத்தைக் குறிக்க மண்ணால் செய்யப்பட்ட குதிரைகள் இருப்பதைக் காணலாம். சாத்தன் என்னும் தெய்வப்பெயர் வடமொழியில் சாஸ்தா எனத் திரியும்.

உள்நாட்டு வாணிகம்

சங்க காலத்தில் நில வாணிகம் அல்லது உள்நாட்டு வாணிகம் நல்ல வளர்ச்சியுற்றிருந்தது என்பதைச் சங்க பாடல்களில் உய்த்துணர முடிகிறது. சங்க காலத்தில் உள்நாட்டு வணிகப் பொருள்களைக் கொண்டு செல்வதற்கு வண்டிகளும் கழுதைகளும் பயன்படுத்தப்பட்டன. அவரவர் தம்தம் பொருள்களைக் கொடுத்துத் தமக்குத் தேவையான பொருள்களை மாற்றிக் கொண்டனர். பண்டமாற்ற முறையில் வாணிகம் நடந்தது. சிலப்பதிகாரத்தில் கூட கோவலன் கண்ணகியிடம் சிலம்பைப் பெற்றுக் கொண்டதும், "மதுரை சென்று மாறி வருகுவன், மயங்காதொழி" என்று கூறிச்சென்றான்.

சங்க காலத்தில் உப்புவணிகம் முக்கியமான ஒன்றாகக் கருதப்பட்டது. உப்புக்குப் பதிலாக நெல்லையும் பிற பொருள்களையும் மாற்றிக் கொள்வார்கள். உப்புமூட்டைகளை ஏற்றிச் செல்லும் எருதுகள் வரிசையாக ஒழுங்காகச் செல்லும் என்பதைச் சிறுபாணாற்று வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

"நோன்பகட் டுமண ரொழுகையோடு வந்த" (சிறுபாண். 55)

உப்பு மூட்டைகளை ஏற்றிவரும் இவ்வண்டிகளை உமணப் பெண்களே ஓட்டிச் செல்வார்கள். இவ்வாறு செல்லும்போது அவ்வண்டிகளின் இரு புறத்திலும் உப்புவணிகர்கள் வண்டியின் அச்சு முறியாமல் பாதுகாத்து நடப்பர்; அவ்வாறு செல்லும்போது, வண்டியில் முன் ஓட்டிய எருதுகள் இளைத்தால் அவற்றின் இடத்திற்குச் சில

எருதுகளை மேலதிகமாக உடன்கொண்டு செல்வார்கள். இச்செய்தியை நாம் பெரும்பாணாற்றுப் பாடல்களில் காண முடிகிறது.

"முடலை யாக்கை முழுவலி மாக்கள்
சிறுதுளைக் கொடுநுக நெறிபட நிரைத்த
பெருங்கயிற் றொழுகை மருங்கிற் காப்பச்
சில்பத வுணவின் கொள்ளை சாற்றிப்
பல்லெருத் துமணர் பதிபோகு நெடுநெறி" (பெரும்பாண்: 61-65)

உப்புமுட்டைகளைத் தவிர்த்து மிளகுப் பொதிகளையும் கழுதைகளின் முதுகில் ஏற்றிச் சென்று வணிகம் செய்தனர் பண்டைய தமிழர்கள் என்பதை அறிய முடிகிறது. சுளைகளை உடைய பலாப் பழத்தைப் போன்ற மூட்டைகளைச் சுமக்கும் நேரான காதினையுடைய குறிசுட்ட உரமான முதுகையுடைய கழுதைகளைப் பற்றிப் பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறுகிறது.

"தடவுநிலைப் பலவின் முழுமுதற் கொண்ட
சிறுசுளைப் பெரும்பழங் கடுப்ப மிரியற்
புணர்ப்பறை தாங்கிய வடுவாழ் நோன்புறத்
தணர்ச்செவிக் கழுதைச் சாத்தொடு வழங்கும்
உல்குடைப் பெருவழிக் கவலை காக்கும்" (பெருபாண்: 77-81)

பண்டமாற்று வாணிகம்

பண்டைய தமிழர்கள் வாழ்க்கையில் பண்டமாற்று வணிக முறையே பெருவழக்கில் இருந்தது. பண்டமாற்று முறையால் பண்டைத் தமிழ் மக்கள் தங்களுக்குத் தேவையான பொருள்களைப் பெற்று வாழ்ந்ததைப் பல தமிழ் இலக்கியச் சான்றுகளிலிருந்து அறியலாம். எடுத்துக்காட்டிற்கு இனிய கரும்பையும் அவலையும் விற்று அவற்றிற்கு மாறாக மானினது தசையும் கள்ளும் பண்டமாற்றாகப் பெற்றதை,

"தீங்கரும்போ டவல்வகுத்தோர்
மான்குறையொடு மதுமறுகவும்" (பொருந. 216-17)

என்று பொருநராற்றுப்படையிலும், பாலை விற்று உணவினைப் பெற்றதை,

"பாலொடு வந்து கூழொடு பெயரும்" (குறுந். 221:3)

என்னும் குறுந்தொகை அடியாலும் அறிய முடிகிறது.

சங்க கால மக்கள் நெல்லை அளவாக வைத்தே மற்ற பொருள்களின் மதிப்பை அல்லது விலையைக் கணக்கிட்டனர் என்பதைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் காண முடிகிறது. ஏனென்றால், அக்காலத்தில் நெல்லும் உப்பும் ஒரே மதிப்புடையனவாக இருந்தன. "ஊரவரே நெல்லும் உப்பும் விலை ஒப்பாகும்; கொள்வீராக" என்று சேரிகள் தோறும் கூறி விற்கும் அழகிய வளைந்த உந்தியினையும் மூங்கில் போன்ற தோளினையுடைய நெய்தல் நிலப் பெண்ணைப் பற்றி பின்வரும் அகப்பாடல் கூறுகிறது.

"நெல்லும் உப்பும் நேரே யூரிர்
கொள்ளீ ரோவெனச் சேரிதொறும் நுவலும்" (அகம்: 290)

மற்றொரு சான்று, படகில் மீன்பிடிக்கச் சென்ற பரதனுக்கு அவன் மகள் உப்புக்கு ஈடாக மாற்றிப் பெற்றுவந்த வெண்ணெற் சோற்றினை அயிலை மீன் குழம்போடு கொடுத்தாள் என்னும் அகப்பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

"நெடுதிமில் தொழிலொடு வைகிய தந்தைக்கு
உப்புநொடை நெல்லின்மூரல் வெண்சோறு
அயிலை துழந்த அம்புளிச் சொரிந்து
கொழுமீன் தடியொடு குறுமகள் கொடுக்கும்" (அகம் 60)

அடுத்து, மலைநாட்டு வேட்டுவர்கள் காட்டில் வாழ்பவர்கள். இவர்களிடம் சினம்பொருந்திய நாய்கள் இருக்கும். இவர்கள் தயிர்கொண்டு வந்த முட்டிகளுக்குள் (குடத்திற்குள்) பாண்டிநாட்டு உழத்திகள் பதரைக் களைந்து வெண்மையான குளநெல்லை நிரப்பித் தருவார்கள் எனப் பின்வரும் புறநானுற்றுப் பாடல் அடிகள் கூறுகின்றன.

“கானுறை வாழ்க்கைக் கதநாய் வேட்டுவன்
மான்றசை சொரிந்த வட்டியு மாய்மகள்
தயிர்கொடு வந்த தசும்பு நிறைய
ஏரின் வாழ்நர் பேரி லரிவையர்
குளக்கீழ் விளைந்த களக்கொள் வெண்ணல்
முகந்தனர் கொடுப்ப வுகந்தனர் பெயரும்“ (புறநா. 33:1-6)

இதைப் போலவே, பெருநாராற்றுப்படையில் (214-216) தேனையும் உணவுக்குகந்த கிழங்கு வகைகளையும் மீனின் கொழுப்புக்காக விற்கும் வழக்கம் இருந்ததை அறிய முடிகிறது. மேலும், கள்ளுக்காகவும் மான் இறைச்சிக்காகவும் கரும்பையும் சோற்றையும் கொடுக்கும் வழக்கம் இருந்தது. உமணர்கள் என்பவர்கள் பெரிய வண்டியில் உப்பை மட்டுமின்றித் தம் வீட்டுச் சாமான்களையும் ஏற்றிக்கொண்டு உள்நாட்டுக்குள் நெடுந்தொலைவு சென்று விற்பார்களாம். இவர்களைப் பற்றிய செய்திகள் பெரும்பாணாற்றுப்படையிலும் சிறுபாணாற்றுப்படையிலும் காணலாம். எ.கா.

“பல்லெருத் துமணர் பதிபோகு நெடுநெறி” (பெரும்பாண்: 65)

சந்தைகள்

அடுத்து, சங்க காலத்தில் பல்வேறு பொருள்களை வைத்து வாணிகஞ் செய்யும் கடைத்தெரு அங்காடி எனப்பட்டது. அன்று பெரிய நகரங்களில் அங்காடிகள் இருந்தன. தற்காலத்தில் கூடுகின்ற சந்தைகள் போல சங்க காலத்தில் பகல்நேரத்தில் நாளங்காடிகளும் இரவுநேரங்களில் அல்லங்காடிகளும் கூடின; வியாபாரம் நடைபெற்றது என்று சங்க பாடல்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. அந்நாளில் அங்காடிகள் நியமம் என்ற சொல்லாலும் அழைக்கப்பட்டன. விற்பனைக்குரிய கடைகளில் ஒவ்வொரு விற்பனைப் பொருளுக்கும் கொடி நாட்டப் பெற்றிருந்தது. இதனைப் பட்டினப்பாலை,

“நறவு நடைக் கொடியோடு
பிற பிறவும் நனிவிரைஇப்
பல்வேறு உருவிற் பதாகை” (பட்டினப்பாலை 180-182)

எனக் குறிப்பிடுகின்றது.

புகார்நகரத்து அங்காடி பற்றி சிலம்பும், மதுரைநகரத்து அங்காடி பற்றி மதுரைக்காஞ்சியும் குறிப்பிடுகின்றன. இந்த அங்காடிகளில் தங்கள் கடைகளில் விற்கப்படும் பொருள்களுக்கு ஏற்ப கொடிகள் பறக்கும். இராக்காலங்களில் வண்ணவிளக்குகள் கொடிகளுக்குப் பதிலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டன. மதுரைக்காஞ்சியில் இடம்பெற்றுள்ள பின்வரும் அடிகள் இதற்கு நல்ல சான்றுகளாகும்.

“மாடம் பிறங்கிய மலிபுகழ்க் கூட
னாளங் காடி நனந்தலைக் கம்பலை” (மதுரைக்காஞ்சி: 429-330)

இவ்வங்காடிகளில் சங்குகளை அறுத்து வளையல் செய்து விற்பவர்களும், மணிகளில் துளையிடுவோர்களும், நல்ல பொன்னைக் கொண்டு ஒளிரும் நகைகள் செய்பவர்களும், பட்டு, பருத்தித் துணிகள், புடவைகள் விற்பவர்களும், செம்பு நிறை கொள்ளுவாரும், பூக்களும் மணப்பொருள்கள் விற்பவர்களும், மண் பொம்மைகள் செய்து விற்பவர்களும், சித்திரம் வரைபவர்களும் இன்னும் பல வணிகர்களும் கூடியிருப்பர் என்று கூறுவர். இங்குக் கள் விற்கும் கடைகள் இருந்தன; அங்கு ஓயாது மீனையும் இறைச்சியையும் அறுத்துப் பொரிக்கும் ஒலி கேட்கும். இந்தக் கடையிலும் கொடி பறக்கும் என்று பட்டினப்பாலை அடிகள் (176-180)) பகர்கின்றன.

பண்டைக் காலத்தில் வாணிகம் பொருள் ஈட்டும் நோக்கத்திற்காக மட்டும் நடைபெறவில்லை. மாறாக, நாட்டு மக்களின் நன்மைக்காகவே நடந்தது என்பதைச் சங்க பாடல்கள் வழி அறிய முடிகிறது. பல நிலங்களில்

வளரும் பயிரை ஓரிடத்திற்குக் கொண்டு வந்து குவித்து, அவை கிடைக்காத வேறிடங்களுக்கு அனுப்பி வைத்தனர். இதன் வழி நாட்டில் மக்கள் வறுமையின்றி நலமாக வாழ்ந்தனர்.

சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த வணிகர்கள்

மதுரைக்காஞ்சியிலும் பிற சங்கப் பாடல்களின் வழி அறிய வரும் சில வணிகர்கள் பின்வருமாறு:

கலிங்கம் பகர்நர் (மது.கா. 512) - புடவைகள் விற்போர்
செம்புநிறை கொண்மர் (மது.கா. 514) - செம்பு நிறுக்கப்பட்டதை வாங்குவோர்
பூவும் புகையும் ஆயும் மாக்கள் (மது.கா. 515) - பூக்களையும் சாந்தையும் நன்றாக ஆராய்ந்து விற்பவர்
வயமீன் முகந்து கொள்ளை சாற்றிய கொடுமுடி வலைஞர் (மது. கா. 225-26) - மீன் விற்போர்
இருங்கழிச் செறுவின் வெள்ளுப்புப் பகர்நர் (மது.கா.1.7) - உப்பு விற்பவர்
கள்ளோர் களிநொடை நுவல (மது. 66) - கள் விற்போர்
நெல் விற்போர் (மலை. 413) - நெல் விற்போர்
அருவிலை நறும்பூ (பட்டி. 198) - மலர் விற்போர்
கூலம் விற்போர் (பதி. 13:21) - தானியம் விற்போர்
சிறியவும் உளீண்டு வினைஞர்கை வளையே (குறுந். 117) - வளையல் விற்போர்
வளைபடு முத்தம் பரதவர் பகரும் (ஐங். 195) - முத்து விற்போர்
பகாஅர் பண்டம் நாறும் (அகம்: 81) - பல்வேறு பொருள்கள் விற்போர்

வணிகப் பண்பு

அக்காலத்து வணிகர்கள் நேர்மையானவர்கள்; உண்மை பேசுபவர்கள், பொய் பேசுவதை நாணுதற்குரியது என்று எண்ணினர். “கொள்வதும் மிகை கொள்ளாது கொடுப்பதும், குறைகொடாது பல் பண்டம் பகர்ந்து ஈதலும் வணிகர்க்கு,” என்று தொல்காப்பியர் கூறியதற்கு ஏற்பத் தமக்குக் கிடைக்கும் இலாபத்தை வெளிப்படையாகக் காட்டி, பொருள்களை விற்றார்கள். பிறர் பொருளை மிகுதியாகக் கொள்ளாமலும், தம்முடைய பொருள்களைக் குறைவான விலைக்குக் கொடுக்காமலும் நடுநிலைமையோடு அதாவது. நெடிய நுகத்தில் தைத்த பகலாணி போல உண்மையோடும் நேர்மையோடும் வாணிகம் செய்தனர். இவ்வாறு பண்டைத் தமிழர்கள் அறம் பிறழாமல் தங்கள் செல்வத்தை ஈட்டினர் என்று பட்டினப்பாலை கூறுகின்றது.

“நெடுநுகத்துப் பகல்போல
நடுவுநின்ற நன்னெஞ்சினோர்
வடுவஞ்சி வாய்மொழிந்து
தமவும் பிறவு மொப்ப நாடிக்
கொள்வதூஉ மிகைகொளாது
கொடுப்பதூஉங் குறைகொடாது
பல்பண்டம் பகர்ந்துவீசுந்“ (பட்டினப்பாலை: 206-212)

பண்டைய தமிழர் சமுதாயத்தில் உள்நாட்டு வாணிகர்கள் மிகச் சிறப்பிடம் பெற்றிருந்தனர் எனலாம். தமிழர்களின் வாணிகத்தால் நாடு செழிப்புற்று விளங்கியது. வாணிகம் மிக நேர்மையுடன் மக்கள் நன்மைக்காக நடந்தது என்பதைப் பல சங்க பாடல்கள் நமக்குப் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளன. தமிழகத்தில் உழவுத்தொழிலுக்கு அடுத்து வாணிகமும் சிறந்து விளங்கியது எனலாம்.

கடல் வாணிகம்

இதுவரை பண்டைத் தமிழர்கள் செய்த உள்நாட்டு வாணிகத்தைப் பற்றி ஓரளவுக்குத் தெரிந்து கொண்டோம். ஒரு நாடு தன் மக்களுக்கு வேண்டிய அனைத்தையும் கொண்டிருக்க முடியாது. ஆகவே, ஒரு நாட்டிலிருந்து இன்னொரு நாட்டிற்கும், ஓர் ஊரிலிருந்து இன்னொரு ஊருக்கும் பொருள் பரிமாற்றம் செய்தது இயல்பாயிற்று. அந்த வகையில், தமிழர்கள் பல்லாயிரம் ஆண்டுளுக்கு முன்னரே கடல்கடந்து சென்று உலகில் பல நாடுகளில் வாணிகம் புரிந்தனர் என்பதற்கு வரலாற்றுச் சான்றுகள் பல உள்ளன.

தமிழர்கள் எகிப்து, பர்சியா, மெசபடோமியா, கிரீஸ், உரோம், பாலஸ்தீனம், சிற்றாசியா முதலிய நாடுகளோடு மிகப் பழங்காலத்தி லிருந்தே வாணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர் என்பதற்கு இன்று அந்த நாடுகளில் தோண்டி எடுக்கப்பட்ட புதைபொருள்களே தக்கச் சான்றுகளாகும். இவற்றை உலக வரலாற்று ஆசிரியர்களும் அகழ்வாரய்வாளர்களும் ஒப்புக் கொள்கின்றனர். மேலை நாடுகளுக்கு மட்டும் தமிழர்கள் வாணிபம்

செய்யச் செல்லவில்லை; சமத்திரா, ஜாவா, மலேயா, சீனம் முதலான கீழை நாடுகளோடும் பண்டைத் தமிழர்கள் வாணிபத் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர்.

கடல் வாணிகத்தில் பண்டைத் தமிழர்கள் சிறந்து விளங்கினார்கள். கடல் வாணிகம் செய்வதற்கும், சிறப்புற்று ஓங்குவதற்கும் துணையாக இருந்தவை கப்பல்களும் அவற்றைச் செலுத்தும் மாலுமிகளும் ஆகும். ஆழ்கடலிலே அச்சமின்றிச் செல்வோர்க்குப் "பெருநீரோச்சநர்" என்னும் பட்டம் அளித்துப் பாராட்டினர். பண்டைத் தமிழகத்தில் கடலைப் பிளந்து செல்லும் மாபெரும் கப்பல்கள் செய்ததாகப் பின்வரும் அகநானூறு பாடல் அடிகள் சுட்டுகின்றன. தலைவர் பொருள் ஈட்டுவதற்காகக் கப்பலிலே சென்றுகொண்டிருக்கிறார் என்று தலைவி தோழியிடம் கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

உலககுகிளர்ந்த தன்ன உருகெழு வங்கம்
புலவுத்திரைப் பெருங்கடல் நீரிடைப் போழ
இரவும் எல்லையும் அசைவின் றாகி
விரைசெலல் இயற்கை வங்கூ ழாட்டக்
கோடுயர் திணிமணல் அகன்துறை நீகான்
மாட வொள்ளெரி மருங்கறிந் தொய்ய
ஆள்வினைப் பிரிந்த காதலர் .... (அகம்.:255)

மேலும் கப்பல், வங்கம், கலம், நாவாய், தோணி முதலிய சொற்கள் பண்டைத் தமிழில் இருந்தது வாணிகத்தின் சிறப்பைக் காட்டுகின்றன என்று சொல்லலாம். எடுத்துக்காட்டிற்கு,

வளிவழக் கறுத்த வங்கம் (புறம். 368:9)
கடலே கால் தந்த கலன் எண்ணுவோர் (புறம். 386:14)
அருவினை நாவாய் தோன்றும் பெருந்துறை (நற். 295:6)
கலந்தந்த பொற்பரிசம் கழுத்தோணியாற்
கரைசேர்க்குந்து (புறம். 343:5-6)

கலம், வங்கம், நாவாய் என்பன சரக்குகளை ஏற்றி நெடுந்தொலைவு கடலில் செல்வதற்குப் பயன்பட்ட பெரிய மரக்கலங்களாக இருக்கக்கூடும். இவை பெரும்பாலும் ஒரு துறைமுகத்திலிருந்து இன்னொரு துறைமுகத்திற்குப் பொருள்களைக் கொண்டு செல்பவையாக இருக்கும். ஆக, இதிலிருந்து அயல் நாட்டிலிருந்து வரும் கப்பல்கள் அடைவதற்குச் சிறந்த துறைமுகங்களும் பண்டைத் தமிழ்நாட்டில் இருந்திருக்கும் என்று கருதலாம். இலக்கிய வழக்கில் கப்பல்கள் தங்கும் துறைமுகத்தைச் சேர்ப்பு, கொண்கு என்பர்.

பண்டைத் தமிழகத்தில் சிறப்புற்று விளங்கிய துறைமுகங்கள் காவிரிப்பூம்பட்டினம் (புகார்), முசிறி, தொண்டி, கொற்கை, வஞ்சி ஆகியவையாகும். கடற்கரை வணிகத்தில் தலையாயது காவிரிப்பூம்பட்டினமாகும். அது காவிரியாறு கடலோடு கலக்குமிடத்தில் அமைந்த துறைமுகம் என்பதால் புகார் என்றும் வழங்கப்பட்டது. காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் கடை மறுகில் பல நாடுகளிலிருந்து வந்த பல்வேறு பொருள்கள் மண்டி கிடந்தன என்று பின்வரும் பட்டினப்பாலை வரிகள் மூலம் அறிய முடிகிறது.

னீரின் வந்த நிமிர்பரிப் புரவியுங்
காலின் வந்த கருங்கறி மூடையும்
வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னுங்
குடமலைப் பிறந்த வாரமு மகிலுந்
தென்கடன் முத்துங் குணகடற் றுகிருங்
கங்கை வாரியுங் காவிரிப் பயனு
மீழத் துணவுங் காழகத் தாக்கமு
மரியவும் பெரியவு நெரிய வீண்டி
வளந்தலை மயங்கிய நனந்தலை மறுகி (பட்டி. 185-193)

காவிப்பூம்பட்டினம் போல முசிறி, தொண்டி, கொற்கை முதலிய துறைமுகப் பட்டினங்களும் தமிழகத்தில் சிறப்புற்று விளங்கின. மேலும், கடல் வாணிகத்தின் காரணத்தால், பல்வேறு மொழிகள் பேசும் பல நாட்டுமக்கள் காவாரிப்பூம்பட்டினத்தில் குறைவில்லாத சிறப்போடு இனிது வாழ்ந்தனர் என்பதையும் அறிய முடிகிறது.

மொழிபல பெருகிய பழிதீர் தேஎத்துப்
புலம்பெயர் மாக்கள் கலந்தினி துறையும்
முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம் (பட்டி. 216-218)

அடுத்துப் பார்த்தோமானால், மேற்குக் கடற்கரைப் பகுதியில் சேரநாட்டின் துறைமுகப் பட்டினமாக விளங்கியது முசிறி. இங்கு யவன் வணிகர்கள் சிறந்த வேலைப்பாடமைந்த மரக்கலன்களில் வந்து பொன்னைத் தந்து சேரநாட்டில் விளைந்த மிளகினை வாங்கிச் செல்வார்கள் என்று அகப்பாடல் ஒன்றின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

யவனர் தந்த வினைமாண் நன்கலம்
பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும்
வளங்கெழு முசிறி (அகம். 149-11)

கொற்கை தென்பாண்டி நாட்டில் புகழ்மிக்க பழைமையான துறைமுகப் பட்டினமாகும். இத்துறைமுகப் பட்டினத்திற்கு மேலைநாட்டினர் முத்து வாங்குவதற்கு வந்தனர் என்று சங்க இலக்கியங்களின் வழி அறிய முடிகிறது. தமிழகம் முத்தினால் பெரும் பொருள் ஈட்டியதாகவும் கூறுவர். அதற்குச் சான்றாக சில பாடல் வரிகள் பின்வருமாறு:

கொற்கை முன்துறை இலங்குமுத்து உறைக்கும் (ஐங். 185)
முத்துபடு பரப்பின் கொற்கை முன்னுறை (நற். 23:5-6)

சோழநாட்டில் இருந்த துறைமுகம் பொதுகை (பாண்டிச்சேரி) ஆகும். பாண்டிச்சேரிக்கு அருகிலுள்ள அரிக்கமேட்டில் கண்டெடுத்த புதைபொருள்களிலிருந்து கி.பி. முதலாவது நூற்றாண்டில் பொதுகை ஒரு சிறப்பு மிக்க துறைமுகமாக விளங்கியது என்று கூறுவர்.

பொதுவாகப் பண்டைய தமிழகத் துறைமுகங்களில் ஏற்றுமதியும் இறக்குமதியும் ஏராளமாயிருந்தது என்பதனைப் பல சங்க பாடல் அடிகள் தெள்ளத் தெளிவாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. மதுரைக்காஞ்சியில் தமிழகத்திலிருந்து என்னென்ன பொருள்கள் பிறநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன என்ற செய்தியையும் அறியலாம்.

முழங்குகடல் தந்த விளங்கதிர் முத்தம்
அரம்போழ்ந் தறுத்த கண்ணேர் இலங்குவளை
பரதர் தந்த பல்வேறு கூலம்
இருங்கழிச் செறுவில் தீம்புளி வெள்ளுப்புப்
பரந்தோங்கு வரைப்பின் வன்கைத் திமிலர்
கொழுமீன் குறைஇய துடிக்கண் துணியல்
விழுமிய நாவாய் பெருநீர் ஓச்சுநர்
நனந்தலைத் தேயத்து நன்கலன் உய்ம்மார்
புணர்ந்துடன் கொணர்ந்த புரவியொ டனைத்தும்
வைகல் தோறும் வழிவழிச் சிறப்ப (ம.காஞ்சி: 315-324)

ஒலிக்கும் கடலில் கிடைக்கும் ஒளியுடைய முத்துக்களும், வாளரத்தால் கீறியறுத்துச் செய்யப்பட்ட அழகிய சங்குவளைகளும், பரதர் தந்த பல்வேறு பாண்டங்களும், கரிய கழியிடத்துப் பாத்தியில் விற்கும் தித்திப்புக் கூட்டிப் பொறித்த புளியோடே ஆண்டு விளையும் வெள்ளிய உப்பும்; மீனின் உணங்கற்றுணிகளும் ஆகியவற்றை ஏற்றுமதி செய்தனர். இவற்றோடு அருங்கலன்களும் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன.

பண்டைத் தமிழகத்திலிருந்து பல்வகை பொருள்கள் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டதுபோல பல்வகை பொருள்கள் இறக்குமதி செய்யப்பட்டன என்பதையும் சங்க பாடல்களிலே காண முடிகிறது. எடுத்துக்காட்டிற்கு,

வேறுபல நாட்டிற் கால்தர வந்த
பலவுறு பண்ணியம் இழிதரு நிலவுமணல் (நற். 31:8-9)

எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

யவனர்கள் தமிழகத்திற்கு அன்ன விளக்கினையும், பாவை விளக்கினையும் தந்தனர் என்று பெரும்பாணாற்றுப்படையிலும் நெடுநல்வாடையிலும் காணமுடிகிறது.

> .... யவனர்
> ஓதிம விளக்கின் உயர்மிசை (பெரும். 315-6)
> யவனர் இயற்றிய வினைமாண் பாவை
> கையேந்து ஐயகல் (நெடுநல். 101-02)

இவற்றைத் தவிர்த்து இன்னும் பல பொருள்கள் பல நாடுகளிலிருந்து தமிழகத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டன. பழந்தமிழகத்தில் சமன்செய் வாணிகம் (Balanced Trade) நடைபெற்றது எனலாம். ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட பொருள்களும் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பொருள்களும் வெவ்வேறானவையாக இருந்தாலும் மதிப்பு ஒன்றாக இருந்தது.

பண்டைய தமிழர்களின் வெளிநாட்டு வாணிகம்

தமிழர்களுக்கும் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் தென்கிழக்காசிய நாடுகளுக்கும் இயேசு பிறப்பதற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே வாணிகத் தொடர்பு இருந்ததாக வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கூறுவர். எகிப்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கி.மு.15வது நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் இலவங்கப்பட்டை சேரநாட்டிலிருந்து சென்றதாக இருக்கலாம். இதைத்தவிர, கி.மு. 800க்கு முன்னிருந்தே தமிழகத்திற்கும் மேற்கு ஆசிய நாடுகளுக்கும் கடல் வழி வாணிகம் நடந்ததற்கான சான்றுகள் உள்ளன (கே. கே. பிள்ளை, 1969:30). கி.மு. எட்டாவது நூற்றாண்டில் தென் இந்தியாவிலிருந்து பாலஸ்தீனத்தை ஆண்ட சாலமனுக்கு மூன்றாண்டிற்கு ஒருமுறை பல அரிய பொருள்கள் பரிசுகளாகக் கப்பலில் அனுப்பப்பட்டு வந்தன என்கிறார். தங்கம், வெள்ளி, தந்தம், குரங்குகள், மயில்கள், சந்தனக் கட்டைகள், வைரங்கள் முதலியன இவற்றுள் அடங்கும்.

தமிழகமும் பாபிலோனும்

பாபிலோனியாவுடன் தமிழர் செய்த வணிகம் பற்றிய செய்திகளும் சான்றுகளும் உள்ளன. பாபிலோனில் ஆடைகளை விவரிக்கும் பட்டியல் ஒன்றில் 'ஸிந்து' என்ற பெயர் காணப்படுகிறது. வெண் துகிலைக் குறிக்கும் இச்சொல்லானது கன்னடத்திலும் துளுவிலும் வழங்கி வரும் 'சிந்தி' என்ற பழைய திராவிடர் சொல்லிலிருந்து தோன்றியிருக்கலாம். இது தென் இந்தியாவோடு குறிப்பாகத் தமிழரோடு நடத்திய வணிகத் தொடர்பை விளக்குவதற்கு நல்ல சான்றாகும்.

தமிழகமும் சுமேரியாவும்

தென்னகத்திற்கும் சுமேரியாவிற்கும் இடையே கி.மு. நாலாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே வணிகம் நடைபெற்றது என்று சாய்சு என்பவர் குறிப்பிடுகின்றார். சுமேரிய தலைநகரத்தில் உள்ள சந்திரன் கோயிலின் சிதைவுகளில் சேரநாட்டுத் தேக்கு மரத்துண்டுகள் கிடைத்துள்ளன. இந்த ஊர் கி.மு. மூவாயிரத்தில் அழிந்துவிட்டதால், இம்மரத்துண்டுகள் ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது என்று உறுதியாகக் கூறுகின்றனர்.

தமிழரும் ரோமானியரும்

ரோமாபுரியை ஆண்ட அகஸ்டஸ் பேரரசர் காலத்தில் அநேக இந்திய தூதர்கள் நிலமார்க்கமாக ரோமாபுரிக்குச் சென்றதாகக் கூறுவர். கி.மு. முதல் நூற்றாண்டின் இறுதி காலத்தில் பேரரசன் அகஸ்டஸ் தமிழகத்தோடு கொண்டிருந்த வாணிக உறவினைப் பலவகையில் வளர்க்க முயன்றான். இங்குத் தமிழ்நாட்டுத் தூதுவர்கள் நன்கு வரவேற்கப்பட்டனர். இதனால் தமிழர் வாணிகம் அங்கு வளரத் தொடங்கியது.

ரோம் நாட்டுமக்கள் நாகரிக வாழ்வில் கொண்ட மோகத்தினால், வகைவகையாக வனப்பூட்டும் வெளிநாட்டு வாணிகப் பொருள்கள் வரம்பின்றி வந்து குவிந்தன. அவற்றிற்கு ஈடாகப் பொருள்கள் தரமுடியாத ஒரு நிலை ஏற்பட்டபோது ஆட்சியாளர்கள் பொற்காசுகள் வழங்கினர். 'அன்று முதல் பொருளுக்குப் பொருள் என்ற பண்டமாற்று முறை மாறிக் காசுக்குப் பொருள் பொருளுக்குக் காசு என்ற புது முறை புகுந்தது'. எண்ணற்ற ரோம நாணயங்கள் வெளிநாடுகளில் சென்று வழங்கலாயின (வி. சி. சசிவல்லி, 1989:220).

ரோமுக்குத் தமிழகத்திலிருந்து பொருள் ஏற்றிச் சென்ற வணிகர்கள் தம் கலங்கள் நிறைய பொன்னும் வெள்ளியும் தவிர வேறுபொருள்களைக் கொண்டு வரவில்லை என்பார்கள். ரோம நாட்டு வீதிகளிலே தமிழகத்தின் யானைத் தந்தங்களும், எருமை நெய்யும், பஞ்சும், பட்டும் சென்று குவிந்தன. ரோமப் பேரரசின் பெருவளத்தை வற்றச் செய்தது கொற்கை முத்து என்பர். முத்தை அடுத்துத் தமிழகத்தில் செல்வம் தழைக்கச் செய்த பொருள் மிளகாகும். ரோமாரியர்கள் தமிழகத்தின் மிளகோடு இஞ்சி, இலங்வகம், உறையூர் சேலைகள், பஞ்சு

முதலியவற்றை விரும்பி வாங்கினர். இந்திய வணிகத்தினால் ஆண்டுதோறும் ஆறு இலட்சம் பவுனுக்கும்மேல் ரோமிலிருந்து வெளியேறியது எனப் பிளைநி என வரலாற்று ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார் (கே. கே. பிள்ளை 1969:34).

பண்டைத் தமிழர் ரோமனியரோடு மேற்கொண்ட வாணிகத்தின் விளைவாய் ரோமானியர்கள் பலர் தமிழகத்திற்கு வந்தனர். வாணிகத்தின் காரணமாக வந்தவர்களுள் சிலர் தமிழத்திலேயே தங்கி வாழ்ந்தனர். மேற்குக் கடற்கரை நகரமான முசுறியில் தங்கள் மன்னன் அகஸ்டசுக்குக் கோயில் ஒன்று கட்டி வழிப்பட்டனர் என்றும் கூறுவர். ரோமர் குடியிருப்பு மதுரையிலும் இருந்ததாகவும், ரோமனிய நாணயங்கள் புதைபொருள்களில் கிடைத்துள்ளன என்றும் அறிய முடிகிறது.

யவனர் வாணிகம்

“சங்க காலத்தில் தமிழகத்தோடு வாணிகம் செய்து வந்த ஐரோப்பியர் யவனர் எனப்பட்டனர். இச்சொல் ‘ஐ ஓனிஸ்' என்னும் கிரேக்கச் சொல்லிலிருந்து திரிந்து வந்தது. வடமொழிக் கவிதையிற் பெரும்பாலும் கிரேக்கரை உணர்த்தவே இச்சொல் வழங்குகிறது” என்று சு. வித்தியானந்தன் தம் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“தமிழ் நாட்டில் மலிந்திருந்த யவனர்கள் என்பவர்கள் கிரேக்கம், அரேபியா, எகிப்து முதலிய மேனாடுகளிலிருந்து வந்தவர்களே. இவருள் கிரேக்க யவனர் இங்கு வந்து வியாபாரஞ் செய்தவராயினும், சங்க நாளிலும் அதன் பின்பும் தமிழகத்தில் மிகுதியாகத் தங்கினவர் சோனகர் என்னும் யவனர் ஆவர். வயர்கள் அரேபிய நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று கருதப்படுகிறது. தமிழர்கள் சோனகரை யவனர் என்னும் பெயரால் அழைத்து வந்தனர் என்பது, ‘சோனகர் யவனர்' என்னும் திவாகரத்தாலும், பத்துப்பாட்டில் யவனர் என்னுஞ் சொல் வருமிடமெல்லாம் உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியார் ‘சோனகர்' என்றே உரை கூறிப் போதலாலும் விளங்கத் தக்கது”, என மு.இராகவையங்கார் தமது ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை ஒன்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

யவன நாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்த பொருள்களில் உயர்வகை மதுவும் ஒன்று என்று புறப்பாடல் வரிகள் சுட்டுகின்றன.

யவனர் நன்கலம்தந்த தண்கமழ் தேறல்
பொன்செய் புனைகலத் தேந்து நாளும்
ஒண்டொடி மகளிர் மடுப்ப (புறம். 56)

தமிழக கிரேக்க வாணிகம்

வரலாற்று ஆசிரியர் கே.கே. பிள்ளை, தென் இந்தியர்கள் ஏறத்தாழ கி.மு. 500 முதல் ஐரோப்பியர்களோடு வாணிகம் செய்யத் தொடங்கினர் என்று கூறுகிறார். தென்னிந்திய பொருள்களை மேற்கு ஆசியாவிலிருந்து பெற்று, ஐரோப்பாவில் விற்றவர்கள் கிரேக்கர்கள். ஆகையால்தான், சோபாக்கிளிஸ், அரிஸ்டோபேனிஸ் முதலியோரின் நூல்களில் சில பொருள்களின் தமிழ்ப்பெயர்கள் நுழைந்துவிட்டன என்கிறார். எடுத்துக்காட்டிற்கு, ‘அரிசி' என்ற தமிழ்ச்சொல் ‘ஒராய்ஸ்' என்றும், கருவாப்பட்டை என்ற சொல் ‘கார்பியன்' என்றும், இஞ்சிவேர் என்னும் சொல், ‘ஜிக்கிபளரோஸ்' என்றும், வைடூரியம் என்ற சொல், ‘பெரியலொஸ்' என்றும் கிரேக்க மொழியில் வழங்குகின்றன.

தமிழகமும் எகிப்தும்

பன்னெடுங்காலமாக எகிப்துடன் தமிழர்கள் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். “கிரேக்க மக்கள் அநாகரித்தினின்றும் விழித்தெழுவதற்குப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே எகிப்தும் பண்டைய இந்திய நாடுகளும் வாணிகத் தொடர்புகொண்டிருந்தன. பாரசீக வளைகுடாவின் வடபால் இந்நாடுகள் ஒன்றொடொன்று பண்டமாற்றுச் செய்துகொண்டன“ என்று டபிள்யூ எச். ஸ்காப் கூறுகிறார் (அ.தட்சிணாமூர்த்தி, 1994:96).

எகிப்து நாட்டுமக்களுக்கும் தமிழகத்து வணிகர்களுக்கும் தரகர்களாய் விளங்கியவர்கள் அரேபிய நாட்டு வணிகர்கள் ஆவர். தமிழ் வணிகர்கள் பர்சியா வளைகுடா, ஏடன் நகரத்தோடு நின்றுவிட்டனர். அங்கு அவர்கள் கொண்டு சென்று குவித்த பொருள்களை எகிப்து முதலான நாடுகளுக்குக் கொண்டு சென்றவர்கள் அரேபியர்கள்.

பண்டைத் தமிழர்கள் தம் கலங்களில் மிளகு, ஏலம், இலவங்கம், இஞ்சி, அகில், சந்தனம், தந்தம், கருங்காலி, தேக்கு, முத்து, பூனக்கண் முதலான மணிகளையும், நூலும் பட்டும் கலந்து நெய்யப்பட்ட சோழ நாட்டுப் பூந்துகில்களும் முதலியவற்றையும் ஏடன் நாட்டிற்குக் கொண்டு சென்றனர். அரேபிய வணிகர்கள் அவற்றை எகிப்து, சிரியா, ஈராக், சிற்றாசியா முதலான நாடுகளில் விற்று அங்கிருந்து பெற்று வந்த விலையுயர்ந்த ஆடைகள், வேலைப்பாடமைந்த கண்ணாடிப் பொருள்கள், பன்னீர், அத்தர் போன்ற நறுமணப் பொருள்கள், பொன் முதலியவற்றைத் தமிழக வணிகர்களிடம் கொடுப்பர்.

தமிழர்களும் அரேபியர்களும்

பண்டைக் காலத்தில் தமிழகத்து வணிகர்களின் பொருள்களை ஏடன் நகரில் பெற்று எகிப்து முதலான தொலைநாடுகளுக்குச் சென்று விற்று, பொருள் திரட்டும் தரகர்களாய் விளங்கியவர்கள் அரேபியர்கள். ஆனால், பர்சிய வளைகுடாவை மறந்து எப்போது தமிழகத்து வணிகர்கள் செங்கடல் நோக்கிச் சென்றார்களோ அன்றிலிருந்து அரேபியர் வாணிகம் குன்றத் தொடங்கியது. அரேபியர் இடத்தைக் கிரேக்கர்களும் ரோமனியர்களும் பிடித்துக் கொண்டனர். மீண்டும் கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில்தான் தமிழர், அரேபியர் வாணிகம் தொடர்ந்ததாக வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கூறுவார்கள்.

தமிழகமும் பாலஸ்தீனமும்

கி.மு, பத்தாம் நூற்றாண்டில் பாலஸ்தீனத்தை மன்னன் சோலமன் ஆண்டான். இமன்னன் காலத்தில் மூன்றாண்டிற்கு ஒரு முறை இவனுடைய கப்பல்கள் சந்தன மரங்கள், வெள்ளி, பொன், யானைத் தந்தம் முதலிய பொருள்களைக் கொண்டுவந்து குவிக்குமாம் என்று இந்நாட்டு வரலாற்று நூல்கள் கூறுகின்றன. சோலமன் பெற்ற அப்பொருள்கள் தமிழ்நாட்டில் இருந்து கொண்டு செல்லப்பட்டவை என்பதில் சற்றும் ஐயமில்லை. ஏனெனில், அப்பொருள்களின் பெயர்கள் தமிழிலே வழங்கப்பட்டன. ‘அகில்' என்ற தமிழ்ச்சொல் ‘அகல்' என்றும், ‘தோகை' என்ற சொல் ‘துக்கி' என்றும் வழங்கப்படுகின்றன. இவை போன்றே இன்னும் பல தமிழ்ச்சொற்கள் பாலஸ்தீன மொழியில் திரிந்து வழங்கி வருகின்றன.

தமிழகமும் கீழைநாடுகள் வாணிகமும்

மேலை நாட்டாரோடு நடத்திய வணிகம் குன்றிய பிறகு தமிழர்கள் பன்னெடுங்காலமாகக் கீழை நாடுகளான சீனா, மலாயா, ஜாவா, வடபோர்னியோ முதலியவற்றோடு வாணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். ஏறக்குறைய கி.மு.1000 ஆண்டில் தமிழக வணிகர்கள் சீன நாட்டோடு வாணிகம் செய்தனர். சீனாவில் தமிழகப் பொருள்கள் விற்கப்பட்டன. சீனாவிலிருந்து சீனியும் பட்டும் தமிழகத்துக்குக் கொண்ட வரப்பட்டன. இவற்றைத் தவிர சீனக் களிமண், கண்ணாடி, காக்கை, குடை, சுக்கான், பருத்தி, மிளகு, கற்கண்டு எனப் பலவகை சீனப் பொருள்கள் தமிழகத்தில் விற்கப்பட்டன.

கி.பி. ஆரம்ப நூற்றாண்டுகளில் இந்தியாவே ரோமுக்கும் கீழ்நாடுகளுக்கும் தரகராக இருந்து வாணிகம் நடத்தி வந்ததென வரலாற்றுக் குறிப்புகள் காட்டுகின்றன. மலாயாவிற்கும் தமிழகத்திற்கும் நீண்டகால வரலாறு உண்டு. இராசேந்திர சோழன் கடாரத்தை வென்று ஆட்சி அமைத்தான். தமிழகத்திற்கும் மலாயாவிற்கும் நீண்டகால வாணிகத் தொடர்பு இருந்தது.

பண்டசாலைகள்

துறைமுகங்களில் வாணிகத்தின் காரணமாக ஏற்றுமதி செய்ய வேண்டிய பொருள்களையும், இறக்குமதி செய்யட்ட பொருள்களையும் வைக்கப் பயன்பட்ட இடங்களைப் பண்டசாலைகள் என்பார்கள். பண்டைத் தமிழகத்தில் ஏற்றுமதி, இறக்குமதி நடைபெற்ற துறைமுகங்களில் பண்டசாலைகள் நிறுவப்பட்டிருந்தன என்ற செய்தியைச் சங்க பாடல்களின் அறிய முடிகிறது.

பெரும்பாணாற்றுப்படையில் (பெரும். 324), பட்டினத்தின் சிறப்பைக் கூறும்பொழுது பண்டசாலை பற்றிய குறிப்பும் உள்ளது. பால்போலும் வெள்ளிய நிறத்தினையும், தலையாட்டத்தினையும் உடைய குதிரைகளுடனே வடதிசைக்கண் உள்ள நுகரப்படும் பொருள்களைக் கொண்டு வந்து தருகின்ற மரக்கலங்கள் சூழ்ந்து கிடக்கின்ற கடற்பக்கத்தினையும், வணிகர் வாழும் பற்பல தெருக்களையும் தொழில் செய்வோரால் காக்கப்படும் மிகவும் உயர்ந்த பண்டசாலைகளையும் உடைய பட்டினம் என்ற கருத்தமைய அமைந்துள்ளது.

இவ்வாறே, பட்டினப்பாலையில் சிறந்த காவலையுடைய பண்டசாலையைப் பற்றி பாடல் ஒன்று உள்ளது. இப்பாடல், மேலை நாடுகளிலிருந்து கப்பல் மூலமாகக் கொண்டுவரப்படும் பல பண்டங்கள் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. அதே வேளையில், பல பண்டங்கள் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. வெளி அனுப்பப் பண்டசாலையில் குவிந்து கிடக்கும் மூட்டைகள் மேல் சோழ மன்னனுடைய புலி முத்திரை இடம்பெற்ற பண்டங்கள்தான் வெளியேற முடியும் என்று கூறுகிறது. அப்பாடல் பின்வருமாறு:

நீரினின்று நிலத்தேறவும்
நிலத்தினின்று நீர்பரப்பவும்
அளந்தறியாப் பலபண்டம்
வரம்பறியாமை வந்தீண்டி
அருங்கடிப் பெருங்காப்பின்
வலியுடை வல்லணங்கினோன்

புலிபொறித்துப் புறம்போக்கி
மதிநிறைந்த மலிபண்டம் (பட்டி: 129-36)

இதே போல, பண்டைத் தமிழகத்தில் பண்டசாலை இருந்ததற்கான குறிப்பு, பதித்துப்பற்றுப் பாடலில் காணப்படுகிறது. 'இனிதாக ஒலித்தலைச் செய்யும் அலைகள் ஒலி செய்கின்ற கடல் வழியாக வந்த நல்ல கலன்களாகிய செல்வம் தொகுக்கப்பெற்றுக் கிடக்கும் பண்டசாலைகள் பொருந்திய நல்லநாடு' என வருமிடத்தில்,

இன்னிசைப் புணரி இரங்கும் பௌவத்து
நன்கல வெறுக்கை துஞ்சும் பந்தர் (பதி.55)

எனப்பட்டது. பந்தர் என்ற சொல் இங்குப் பண்டசாலையைக் குறித்தது என்று அறிஞர்கள் கூறுவர்.

தற்காலத்தில் இறக்குமதி, ஏற்றுமதி மற்றும் உள்நாட்டில் விற்கப்படும் பொருகள்களுக்கு வரி வசூலிப்பது போல பண்டைத் தமிழகத்திலும் சுங்கங்கொண்ட வழக்கம் இருந்ததைச் சங்கப்பாடல்களில் காண முடிகிறது. சுங்கம் என்பது 'உல்கு' என்ற சொல்லால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது, நாம் இப்பொழுது அதை 'வரி' என்கிறோம்.

முடிவுரை

பண்டைத் தமிழர் சமுதாயத்தில் வணிகர் உயர்ந்த இடத்தைப் பெற்றிருந்தனர். சங்ககால வாணிகம் தமிழர்களின் வாழ்க்கையோடு பின்னிப் பிணைந்தது எனலாம். ஐவகை நிலங்களில் வெவ்வேறு தொழில்கள் நடைபெற்றதால் வாணிகமும் வேறுபட்டு இருப்பதைக் காண முடிகிறது. வணிகர்களால் தமிழகம் செல்வச் செழிப்புற்று விளங்கியது எனலாம். இவர்கள் சான்றோர்கள் கூறியுள்ள அறநெறிகளிலிருந்து தவறாது, இல்லற நெறியிலும் பிறழாது வாழ்ந்தனர். வெளிநாட்டினரோடு சிறப்பாக வாணிகம் செய்தனர்.

Refeences

இலக்குவனார். சி. 2000. தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி. சென்னை: அபிராமி பதிப்பகம்.
காசி விசுவநாதன் சட்டியார். மு 1957. அகநானூறு. சென்னை: சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.
சசிவல்லி. வி. சி. 1989. பண்டைத் தமிழர் தொழில்கள். சென்னை: உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்.
சாமிநாதய்யர். உ. வே. (தொகுப்பாசிரியர்). 1986. பத்துப்பாட்டு மூலமும் நச்சினார்க்கினியருரையும். தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்.
சிதம்பரனார். சாமி. 1956. பத்துப் பாட்டும் பண்டைத் தமிழரும். சென்னை: ஸ்டார் பிரசுரம்.
சிதம்பரனார். சாமி. 1967. பட்டனப் பாலை - ஆராய்ச்சி உரை. சென்னை: இலக்கிய நிலையம்
சிதம்பரனார். சாமி. 2002. தொல்காப்பியத் தமிழர். சென்னை: நியூ செஞ்சரி.
சோமசுந்தரனார். வே. 1991. புறநானறு. சென்னை: கழக வளியீடு.
தட்சிணாமூர்த்தி. அ. 1994.தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும். சென்னை: ஐந்திணைப் பதிப்பகம்.
தண்டாயுதம். இரா. 1978. சங்க இலக்கியம்.சென்னை: தமிழுப் புத்தகாலயம்.
துரை அரங்கசாமி. மொ. அ. 1959. பண்டைத் தமிழ் நேறி. சென்னை: பழனியப்பா பிரதர்ஸ்
துரைசாமிப் பிள்ளை. சு. 1903. புறநானாறு. சென்னை:சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.
பாலசுப்பிரமணியன். மு. பி. 1994. இலக்கிய நெஞ்சம். சென்னை: பாரி நிலையம்.
பாலசுப்பிரமணியன். சி. 1994. கட்டுரை வளம். சென்னை: பாரி நிலையம்
பிள்ளை. கே. கே. 1969. தென்னிந்திய வரலாறு. சென்னை:பழனியப்பா பிரதர்ஸ்.
மகாலிங்கம். நா & இராமலிங்கம் பகீரதன். மு. 1994. தொல்காப்பியம். சென்னை: இராமலிங்க பணி மன்றம்.
வரதராசன். மு. 1989. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு. புதுடெல்லி, சாகித்தய அககாதெமி.
வித்தியானந்தன். சு. 1971. தமிழர் சால்பு. சென்னை: பாரி புத்தகப் பண்ணை.
விமலானந்தம். மது. ச. 2002. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு. சென்னை: அபிராமி பதிப்பகம்.